

Arrest

nr. 240 048 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 september 2015 om internationale bescherming. Op 26 november 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Nadat door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 6 september 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) wordt gevraagd om verzoekers internationale beschermingsstatus opnieuw te onderzoeken in het licht van een nieuw element, wordt verzoeker op 14 januari 2020 hierover gehoord op de zetel van het CGVS.

1.3. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 maart 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de stad Kandahar in de provincie Kandahar, waar u uw hele leven hebt gewoond.

In het jaar 1392 (= 2013-2014) bent u in dienst getreden bij NDS (= National Directorate of Security). U werkte als bewaker van een compound. Omstreeks januari 2015 werd uw vader, die hoofd van de communicatiedienst van de gevangenis van Kandahar was, vermoord door de Taliban. Op 7, 8 of 9 jawza 1394 (= 28, 29 of 30 mei 2015) werd u gebeld door de Taliban. Ze vroegen u waarom u één van hun leden overhandigd of gerapporteerd had. Ze verwezen daarbij naar uw vermoorde vader. U sloeg geen acht op dit telefoontje. Enkele dagen later kreeg u een tweede telefoontje. De Taliban eisten dat u met hen zou samenwerken, anders zou u vermoord worden. U sprak over dit telefoontje met uw baas. Hij zou onderzoek doen naar het nummer van de beller. Later informeerde hij u dat de moordenaars van uw vader gevat waren. De beller zou connecties hebben met de moordenaars van uw vader. De Taliban verweten u betrokken te zijn geweest bij deze arrestatie. Dit probleem deed u uw land verlaten. U bent op 9 jawza 1394 (= 30 mei 2015) vanuit Kandahar naar Mazar-i-Sharif vertrokken. Van daaruit reisde u op 17 jawza 1394 (= 7 juni 2015) naar Iran. Uiteindelijk kwam u na een reis van drie maanden in België aan op 8 september 2015.

Op 14 september 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw verkiezingskaart, afgegeven op 17 mizan 1392 (= 9 oktober 2013), uw badge van NDS, geldig tot 21 jawza 1396 (= 11 juni 2017), tien foto's van u en uw collega's in NDS-uniform, een foto van uw vader zaliger, twee documenten over de dood van uw vader en zijn pensioen, een certificaat van uw opleiding bij NDS en de enveloppe waarin deze documenten naar u opgestuurd zouden zijn vanuit Afghanistan.

Op 27 november 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Rekening houdend met de toenmalige situatie in de stad Kandahar in de provincie Kandahar werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U diende hiertegen geen beroep in.

Uit informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u recent naar Afghanistan bent teruggekeerd. U werd op 12 juli 2019 op de luchthaven van Düsseldorf gecontroleerd. U bleek in het bezit te zijn van uw Belgische verblijfstitel en een Afghaans paspoort, uitgegeven op 13 september 2017 in Bonn. U verklaarde toen dat u vanuit Kaboel was vertrokken.

Op 6 september 2019 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van dit nieuwe element te onderzoeken. Op 14 januari 2020 werd u nogmaals gehoord door het CGVS.

U verklaart dat u op 13 juni 2019 in Afghanistan aankwam en dat u er tot 12 juli 2019 verbleef. U zegt dat u naar Afghanistan reisde omdat uw vrouw zwaar gewond was geraakt bij een bomexplosie op de weg van Kandahar naar Kaboel. Uw dochter is hierbij omgekomen. U wist niet wat te doen en vertrok onmiddellijk naar Kaboel. Uw vrouw werd in een ziekenhuis in Kaboel opgenomen met zware verwondingen aan haar buik en hoofd. U hebt haar tot haar overlijden op 6 juli 2019 bijgestaan. In die periode verbleef u in een kamer in Kaboel die uw de man van de zus van uw echtgenote huurde. Na het overlijden van uw echtgenote bleef u in deze gehuurde kamer verborgen tot de dag van uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart dat u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden. U vreest nog

steeds de taliban omwille van de asielmotieven die reeds uiteenzette. Verder verklaart u niemand te kennen in Kaboel.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afgaans paspoort, de geboortektes van uw zoon en dochter, uw arbeidscontract bij Daikin Europe n.v., de taskara van uw vrouw, de overlijdensakte van uw vrouw, een registratiecertificaat van het overlijden van uw echtgenote, foto's van uw vrouw en kinderen, medische voorschriften, een boekingsdocument van uw vluchten, een huurovereenkomst van de kamer waarin u in Kaboel verbleef en vaccinatiekaarten van uw kinderen en de originele enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

U kreeg op 27 november 2015 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in de stad Kandahar gelegen in de provincie Kandahar een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u ongeveer een maand bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op 13 juni 2019 naar Afghanistan om vervolgens op 12 juli 2019 terug te keren. U reisde met een Afgaans paspoort en uw Belgische verblijfsdocumenten. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 14 januari 2020.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 14 januari 2020 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in de stad Kaboel verbleven heeft, een

gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

U verklaart dat u naar Afghanistan terugkeerde omwille van uw bezorgdheid om de situatie van uw familie in Afghanistan, volgend op een bomexplosie waarin zij terecht waren gekomen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw asielmotieven dermate tegenstrijdig, vaag en incoherent zijn dat zij niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zo blijkt uw kennis over het incident waarbij zowel uw dochtertje en uw oom langs moederszijde omkwamen en uw echtgenote zwaargewond werd, ondermaats. Vooreerst roept de door u voorgehouden chronologie van de gebeurtenissen vlak na het incident, vragen op. U verklaart dat het incident op 9 juni op de weg van Ghazni naar Kaboel plaatsvond (CGVS 14.01.2020, p. 6 en p. 9). Initieel verklaart u dat u op 11 juni telefoon kreeg van de zoon van uw oom langs moederskant waarbij u werd verteld dat een bom hun voertuig had geraakt en dat uw oom langs moederszijde en uw dochter waren gestorven (CGVS 14.01.2020, p. 6 en p. 17). Later verklaart u dat u op 10 juni voor het eerst werd gecontacteerd door de zoon van uw oom langs moederskant (CGVS 14.01.2020, p. 17). U verklaart dat uw echtgenote een paar uur in het Public Health ziekenhuis in Ghazni werd verzorgd en dat zij daarna door het leger naar Kaboel werd gebracht (CGVS 14.01.2020, p. 12). Later verklaart u dat uw echtgenote op 11 juni in het ziekenhuis in Kaboel aankwam en daar haar eerste operatie onderging (CGVS 14.01.2020, p. 13). Gezien uw vrouw volgens uw verklaringen slechts een paar uur in het ziekenhuis in Ghazni verbleef en vervolgens onmiddellijk naar Kaboel werd overgebracht, is het bevreemdend dat uw echtgenote pas op 11 juni, twee dagen na het ongeval, in Kaboel aankwam. U blijkt verder niet te weten waar in Ghazni het ongeval plaatsvond (CGVS 14.01.2020, p. 10) en wie de andere twee mensen in de auto waren (CGVS 14.01.2020, p. 10-11). Dat uw kennis over het incident dat tot de dood van uw echtgenote, uw dochter en uw oom langs moederszijde leidde dermate beperkt is, roept vragen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien bleek u de locatie van het ziekenhuis in Ghazni, waar uw vrouw behandeld werd, niet te kennen (CGVS 14.01.2020, p. 12).

Voorts legt u bevreemdende verklaringen af over de begraafplaatsen van respectievelijk uw dochter, oom langs moederszijde en uw echtgenote, die door dit incident het leven lieten. Gevraagd naar de begraafplaats van uw dochter en uw oom langs moederszijde, verklaart u dat u het zelf niet zag en dat jullie begraafplaats in Kandahar bij Durahi ligt (CGVS 14.01.2020, p. 9). Gevraagd waar uw vrouw begraven ligt, blijkt u evenmin de locatie te kennen, en komt u niet verder dan het district Baraki Barak (CGVS 14.01.2020, p. 10).

Verder roepen uw verklaringen over de verwondingen, medische behandeling en uiteindelijke doodsoorzaak van uw echtgenote vragen op. U verklaart dat zij, toen u haar voor het eerst zag in Kaboel, zwaar verwond was, dat haar ingewanden eruit hingen, dat ze in coma was en dat ze veel sondes in haar hadden gestoken (CGVS 14.01.2020, p. 6). Later wordt u gevraagd welke verwondingen uw vrouw had toen zij in het ziekenhuis aankwam, waarop u verklaart dat haar benen, nek en een deel van haar gezicht in een verband lagen en dat er veel wonden van scherven waren over haar hele lichaam (CGVS 14.01.2020, p. 12). Gezien de onduidelijkheid in uw verklaringen, wordt u opnieuw gevraagd om in detail over haar verwondingen te vertellen, waarop u verklaart dat de meeste wonden in haar nek waren, dat ze verwondingen had door bomscherven en dat de dokter zei dat ze een hoofdwonde had (CGVS 14.01.2020, p. 13). Gevraagd naar deze hoofdwonde, zegt u dat het niet weet en dat u enkel het deel achter haar oren zag (CGVS 14.01.2020, p. 13). U hebt haar volgens uw verklaringen gedurende drie weken, tot het moment van haar dood op 6 juli, bijgestaan in het ziekenhuis. Dergelijke vage en incoherente verklaringen over de verwondingen van uw echtgenote weten dan ook niet te overtuigen.

Uw verklaringen over de medische behandeling van uw vrouw zijn eveneens weinig aannemelijk. Aanvankelijk verklaart u dat ze al in coma was toen ze bij de dokter raakte, dat de dokter een operatie deed en één van haar ingewanden eruit nam, waarna ze na een paar dagen aan bloedarmoede leed waarna de dokter zei dat ze moesten opereren (CGVS 14.01.2020, p. 10). Later verklaart u dat uw echtgenote twee operaties heeft gehad, één op 11 juni en één op 6 juli 's morgens (CGVS 14.01.2020, p. 13). Gevraagd naar de tweede operatie, verklaart u opnieuw dat deze "een paar dagen later" dan de eerste operatie plaatsvond (CGVS 14.01.2020, p. 13). Een verschil van meer dan drie weken kan bezwaarlijk "een paar dagen" genoemd worden, te meer daar u gedurende die periode volgens uw verklaringen steeds aan haar zijde was. Overigens spreekt u zichzelf ook tegen wat betreft het tijdstip van de tweede operatie. U verklaart aanvankelijk dat zij 's morgens op 6 juli werd geopereerd (CGVS 14.01.2020, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt naar de duurtijd van haar laatste operatie, verklaart u dat zij ongeveer om 16u20 naar het operatiekwartier gebracht werd en dat de operatie drie à vier uur duurde (CGVS 14.01.2020, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u de vraag niet had begrepen en dat zij 's morgens werd binnengebracht voor de voorbereiding van de operatie (CGVS 14.01.2020, p. 14). U legt bovendien een overlijdensakte waarin haar tijdstip van overlijden is vastgelegd op 4u25 PM. Dergelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Bovendien duiden uw vage en tegenstrijdige verklaringen over de doodsoorzaak van uw vrouw niet op een doorleefde en waarheidsgetrouwe beleving. U verklaarde dat de dokter na de eerste operatie zei dat water en bloed in haar nieren waren gemengd en dat zij hierdoor gestorven is (CGVS 14.01.2020, p. 10). Later verklaart u dat de dokter zei dat ze bloed in haar buik had dat zij hierdoor gestorven is (CGVS 14.01.2020, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u louter dat de doodsoorzaak haar wonden waren en dat het logisch is dat er water en bloed in een buik zit (CGVS 14.01.2020, p. 15). Geconfronteerd met de vaagheid van uw verklaringen, verklaart u dat u zelf geen dokter bent, daarom niet weet wat de redenen was maar dat er door de wonden bloed en water in de buik was (CGVS 14.01.2020, p. 15). U verklaart verder dat dokters niet veel informatie geven, zeker niet aan familie van verwanten (CGVS 14.01.2020, p. 15). Deze verklaring vormt echter geen verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis aangaande doodsoorzaak van uw vrouw. U hebt volgens uw verklaringen haar gedurende de gehele periode van haar verblijf in het ziekenhuis in Kaboel bijgestaan. Dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar verwondingen en haar uiteindelijke doodsoorzaak is dan ook weinig aannemelijk. Ter staving van uw verklaringen legt u een overlijdensakte van het Wazir Akbar Khan Hospital neer, waarin de doodsoorzaak van uw echtgenote beschreven staat als "bomexplosie in Ghazni". Gevraagd naar een verklaring voor deze weinig medisch verantwoorde omschrijving, zegt u louter dat uw vrouw naar daar is gebracht omdat ze door een bomexplosie verwond is (CGVS 14.01.2020, p. 16).

Tot slot zijn uw verklaringen over uw verblijfplaats in Kaboel weinig geloofwaardig. Volgens uw verklaringen verbleef u gedurende de gehele periode van uw verblijf in Afghanistan in Kaboel, in Share Abdul Haq, in een kamer gehuurd door uw de man van de zus van uw vrouw (CGVS 14.01.2020, p. 8). Uw verklaringen over dit verblijf in Kaboel zijn echter dermate oppervlakkig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U blijkt niet te weten in welk deel of welke wijk van Kaboel dit zich bevindt en komt niet verder dan dat het twintig minuten te voet stappen is van het ziekenhuis (CGVS 14.01.2020, p. 8 en p. 22). Wanneer u gevraagd wordt naar belangrijke gebouwen die u onderweg naar het ziekenhuis tegenkwam, verklaart u dat u bang was, 's morgens vroeg vertrok, dat er veel gebouwen waren, een plein en een ander ziekenhuis (CGVS 14.01.2020, p. 8). Uit informatie blijkt dat de Kabul- Tower zich aan het Abdul Haq kruispunt bevindt, in de richting van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis. Dit gebouw is met een hoogte van 87 meter één van de hoogste gebouwen in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u dit gebouw niet opnoemt in uw beschrijving van de gebouwen die u onderweg passeerde, doet verbazen. U weet niet in welke straat uw kamer lag (CGVS 14.01.2020, p. 22) en blijft bij vage bewoordingen bij het beschrijven van de locatie: "het was een groot gebouw, beneden waren winkels, boven waren er kamers, mensen verbleven daar" (CGVS 14.01.2020, p. 8). Later wordt u gevraagd om meer in detail te vertellen over de winkels die zich op de benedenverdieping van het gebouw waarin u verbleef bevonden, maar u komt niet verder dan dat er winkels waren, een kliniek, een restaurant en reisorganisaties die mensen op pelgrimstocht sturen (CGVS 14.01.2020, p. 21). Ter verklaring van uw gebrekkige kennis zegt u dat u er niet was om op vakantie te gaan maar dat u daar was om zorg te dragen voor een patiënt (CGVS 14.01.2020, p. 21). Gezien u er volgens uw verklaringen een maand hebt verbleven, kan er een meer diepgaande kennis van de omgeving van uw verblijfplaats in Kaboel redelijkerwijs worden verwacht. Bovendien blijkt u niet op de hoogte van de banden van de man van de zus van uw vrouw (u noemt hem uw "schoonbroer") die

de kamer voor u had gehuurd en met wie u de kamer deelde (CGVS 14.01.2020, p. 18-19), met de stad Kaboel. Volgens uw verklaringen is hij "gekend met Kaboel maar u weet niet waarom" (CGVS 14.01.2020, p. 19). Hij werkte in het verleden in Kaboel in de bouwsector als er weinig werk was in Kandahar, u weet niet waarom (CGVS 14.01.2020, p. 19).

U verklaart dat u niet in Kaboel kan wonen omdat de taliban u zou kunnen vinden en doden, omwille van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek reeds uiteenzette (CGVS 14.01.2020, p. 22-23). Hierbij dient opgemerkt dat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Deze appreciatie staat bijgevolg vast.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 14.01.2020, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkelijke motieven voor uw terugkeer en aan uw werkelijke (leef)situatie ter plekke. De opmerkingen van uw advocaat bij het verslag van het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de naam van het ziekenhuis waar uw echtgenote verbleef, het hotel waar u verbleef en de naam van de auto waarover u sprak zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Uw gebrekkige medewerking laat niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke leefsituatie en uw (familiaal) netwerk ter plekke.

Het gegeven dat u hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een interne vestiging in de stad Kaboel in hoofde niet onredelijk zou zijn.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u echter hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Kaboel vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen gewag maakt van gezondheidsproblemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u Dari, Engels en Pasjtoe spreekt (Verklaring betreffende procedure, p. 1). U hebt uw middelbare scholing afgemaakt, bent aan het werk als monteur bij Daikin NV in Oostende en u hebt werkervaring opgebouwd. Niettegenstaande uw verklaringen over uw onbekendheid met de stad Kaboel, bleek u het ziekenhuis Dawood Khan in Kaboel te kennen (CGVS 14.01.2020, p. 8), een ziekenhuis dat, net zoals het ziekenhuis Wazir Akbar Khan, zich in een villawijk in Kaboel bevindt waar veel ambassades en overheidsgebouwen gevestigd zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts vermeldt u dat uw schoonbroers in Kaboel werkten als handelaars in granaatappels (CGVS 14.01.2020, p. 7) en is de man van de zus van uw echtgenote, met wie u de kamer in Kaboel zou hebben gehuurd, vertrouwd met de stad Kaboel door zijn werk in de bouwsector (CGVS 14.01.2020, p. 19). U verklaarde dat er nooit familieleden van u naar Kaboel waren gegaan (CGVS 14.01.2020, p. 18). Echter bleek uw broer H. op 3 december 2019 een Facebookpost te hebben geschreven waarin staat dat hij voor een korte reis naar Kaboel vertrekt. Geconfronteerd met deze informatie, zegt u louter dat de bijhorende foto niet in Kaboel is genomen en dat u niets weet over zijn reis (CGVS 14.01.2020, p. 19). Opnieuw gevraagd of uw familie ooit naar Kaboel ging, verklaart u dat u het niet weet en dat de foto die uw broer heeft gepost in Kandahar is genomen (CGVS 14.01.2020, p. 19). Uw advocate merkte hierover in haar opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud op dat u na het persoonlijk onderhoud hierover contact hebt gehad met uw broer. Uw broer zou blijkbaar een keer de intentie hebben gehad om met zijn kickboksteam naar de Spelen van Kaboel te gaan. Dit is echter niet doorgegaan omdat de weg naar Kaboel te gevaarlijk was en ze moesten rechtsomkeer maken. Wat er ook van zij, de vele referenties naar Kaboel maakt doen vermoeden dat uw familie meer vertrouwd is met de stad Kaboel als u laat uitschijnen.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in de stad Kaboel betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kaboel zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ook in de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Uw loutere verwijzing naar de persoonlijke beleving van uw broer die moeilijkheden kende om een kickboxwedstrijd in Kaboel bij te wonen is niet van aard om voorgaande conclusie, die is gebaseerd op een uitgebreid onderzoek naar de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad, te weerleggen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uw Afghaans paspoort, de geboorteaktes van uw zoon en dochter, de vaccinatiekaarten van uw kinderen, de taskara van uw vrouw, de foto's van uw vrouw en kinderen en het boekingsdocument dat u voorlegt, bevestigen uw identiteit en terugkeer naar Afghanistan, wat niet betwist wordt. Wat betreft de medische voorschriften, de overlijdensakte van uw vrouw, het registratiecertificaat van het overlijden van uw vrouw en de huurovereenkomst van de kamer waarin u in Kaboel verbleef, dient vastgesteld dat dit deels handgeschreven documenten betreft, waardoor de authenticiteit onmogelijk nagegaan kan worden. Overigens moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielsrelaas. Wat betreft het arbeidscontract van Daikin NV dat u voorlegt, dient opgemerkt dat dit contract louter uw tewerkstelling in België staakt, wat niet ter discussie staat. Inzake de postenveloppe, dient vastgesteld dat dit louter kan staven dat u post hebt ontvangen. Bovendien doet het gegeven dat iemand met dezelfde naam als uw broer, H. (...), deze documenten heeft verstuurd vanuit Dubai, vragen rijzen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt artikel 55 van de Vreemdelingenwet aan en stelt dat de commissaris-generaal "een wel heel ruime interpretatie geeft" aan deze bepaling "door nu plots op te heffen op grond van een 'intern vluchtalternatief' en als het ware op die manier een extra voorwaarde toe te voegen". Hij licht dit als volgt toe:

"Verzoeker benadrukt dat verweerster een wel heel ruime interpretatie geeft aan artikel 55/5 Vw, door nu plots op te heffen op grond van een 'intern vluchtalternatief' en als het ware op die manier een extra voorwaarde toe te voegen.

Tijdens het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd nooit verwezen naar Kaboel. Zijn subsidiaire beschermingsstatus werd hem toegekend op basis van de situatie in zijn regio van afkomst, namelijk de stad Kandahar in de provincie Kandahar.

Dat verweerster de subsidiaire beschermingsstatus opheft met als argument dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft in Kaboel is wel héél vergaand, aangezien dit niet redelijkerwijs kan worden beschouwd als een 'gewijzigde omstandigheid'.

Verzoeker wijst in dit kader op de parlementaire voorbereiding van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet toe te voegen. Hierin staat immers duidelijk dat het gaat over:

“bescherming die niet langer nodig is omdat de redenen voor de bescherming hebben opgehouden te bestaan” (stuk 2, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 10 mei 2006, Doc 51 2478/001 p. 111, verzoeker zet vet)

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot de beschermingsstatus van verzoeker, meer bepaald de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, in positieve zin zouden zijn gewijzigd.

Omwille van de potentieel immense impact, raakt artikel 55/5 Vw. de openbare orde. Het artikel dient aldus restrictief te worden geïnterpreteerd en een foutieve toepassing ervan kan -desnoods- amtsshalve door uw Raad worden opgeworpen.

Verweerster benadrukt in haar beslissing dat verzoeker voldoet aan artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Verweerster concludeert in de bestreden beslissing dat verzoeker zich als volwassen man in Kaboel kan vestigen om er een bestaan uit te bouwen.

Verzoeker benadrukt dat hij enkel omwille van de problemen van zijn vrouw is teruggekeerd naar Afghanistan. Zijn vrouw raakte namelijk zwaargewond bij een bomexplosie. Bij hetzelfde incident kwamen de oom en het dochtertje van verzoeker om het leven.

Verzoeker bevond zich in Kaboel, maar daar leefde hij allesbehalve een publiek leven. Hij bevond zich ofwel in het ziekenhuis, ofwel in een kamer die gehuurd werd door de man van de zus van de vrouw van verzoeker.

(...)

(Nota's persoonlijk onderhoud van verzoeker, dd. 14 januari 2020, p.8)

Verzoeker benadrukt daarenboven dat hij helemaal niet over de nodige contacten beschikt in Kaboel. Volgens verweerster klopt dit niet, o.a. omdat de schoonbroers van verzoeker “in Kaboel werkten als handelaars in granaatappels”. Echter is dit niet correct. De schoonbroers van verzoeker zijn afkomstig uit Kandahar en hebben daar ook steeds gewoond. Ze kweekten hun granaatappels in Kandahar en gingen nadien naar Kaboel om ze daar te verkopen. Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat de schoonbroers van verzoeker in Kaboel werkten als handelaars!

Het feit dat de man van de zus van de echtgenote vertrouwd is met de stad, is evenmin een indicatie dat verzoeker een intern vluchtalternatief in Kaboel zou hebben. De man van de zus van de vrouw van verzoeker ging af en toe naar Kaboel om daar te werken, maar dit alleen in het zeldzame geval wanneer er niet voldoende werk was in Kandahar. Dit kan dus onmogelijk beschouwd worden als een contact in Kaboel, zeker aangezien hij nooit in Kaboel gewoond heeft!

Ook de broer van verzoeker is niet vertrouwd met Kaboel. Hij was inderdaad van plan om met zijn kickboksteam naar de Spelen van Kaboel te gaan, maar dit werd afgelast gelet op het feit dat de weg naar Kaboel té gevaarlijk was.

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat noch hij, noch zijn familie, noch zijn kennissen, vertrouwd zijn met Kaboel. Er kan dus onmogelijk sprake zijn van een familiaal netwerk in Kaboel!

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat Kaboel niet als een intern vluchtalternatief gezien kan worden, mede door de huidige veiligheidssituatie die wordt besproken onder het tweede middel (zie infra).

Voor alle redenen hierboven uiteengezet is het duidelijk dat verweerster de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker niet mocht opheffen.

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, 48/5, § 3, en 55/5 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In dit middel verwijt verzoeker de commissaris-generaal te hebben nagelaten de veiligheidssituatie in Kabul en de duurzaamheid van deze veiligheidssituatie van naderbij te bekijken. Hij meent dat voor hem geen intern vluchtalternatief beschikbaar is in Kabul.

Verzoeker schetst het juridisch kader voor de beoordeling of er sprake is van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief en laat vervolgens het volgende gelden over de relevantie van de beoordeling ervan en over de redelijkheidstoets:

"2. Relevantie

Wat betreft de relevantie van de beoordeling van het intern vluchtalternatief verwijst verzoeker naar het derde middel (zie infra). Hieruit blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor de Taliban heeft.

De Raad verduidelijkt dat wanneer verweerster niet twijfelt aan de nationaliteit van verzoeker en evenmin aan zijn regio van afkomst, dat verweerster steeds de voorwaarden moet onderzoeken van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verweerster moet met name onderzoeken in welk deel van het land verzoeker een intern vluchtalternatief zou kunnen vinden.

3. Redelijkheidstoets

UNHCR verduidelijkt het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet:

"(...)"

(stuk 3, UN High Commissioner for Refugees, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, te consulteren op www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html, p 4-5, verzoeker zet vet).

Recente objectieve informatie van UNHCR toont aan dat dergelijke "redelijkheidstoets" niet kan veronachtzaamd worden. In haar Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 worden drie parameters aangereikt aan de hand waarvan de redelijkheid van een intern vluchtalternatief moet worden getoetst: de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de veiligheid van de betrokken regio en de mogelijkheid om te overleven.

UNHCR is in zijn meest recente 'Eligibility guidelines' na afweging van deze parameters van mening dat een intern vluchtalternatief in Kaboel over het algemeen NIET beschikbaar is.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 114, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Het betreft hier een aanbeveling van een onafhankelijk orgaan dat als doel heeft om toe te zien op de naleving van de Conventie van Genève van 1951. Het is dus onontbeerlijk om deze aanbeveling op te volgen.

Verzoeker wijst op het arrest nr. 217 609 van uw Raad van 27 februari 2019 (stuk 5) waarin geoordeeld wordt dat op basis van de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 een intern vluchtalternatief niet redelijkerwijze weerhouden kan worden.

Op verweerster rust nochtans de verplichting zich te baseren op de meest recente, objectieve informatie.

- Persoonlijke omstandigheden

Elk van deze parameters moet vervolgens concreet worden beoordeeld. De eerste parameter zijn de persoonlijke omstandigheden van verzoeker:

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, p. 107, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker is een alleenstaande man die reeds sinds mei 2015 Afghanistan ontvlucht is. Hij leeft in grote mate volgens de Westerse cultuur, spreekt vloeiend Nederlands en is ook het Engels machtig. Hierdoor wordt verzoeker gepercipieerd als verwesterd. Dit geeft verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid die in rekening gebracht moet worden bij het beoordelen van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

- Algemene veiligheidssituatie

Ten tweede dient de algemene veiligheidssituatie beoordeeld te worden.

“(…)”

(stuk 4, UNHCR, *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, p. 108, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Afghanistan heeft een impasse bereikt waarbij zowel de Afghaanse troepen, de Taliban als Islamitische Staat het overwicht proberen te krijgen. Dit gaat gepaard met een intensivering van het geweld.

Uit het jaarlijks rapport van UNAMA blijkt dat er in 2019 opnieuw 10.000 burgerslachtoffers gevallen zijn in Afghanistan. Hierbij vielen er meer dan 3.400 dodelijke slachtoffers.

“(…)”

(stuk 6, United Nations Assistance Mission In Afghanistan, *Afghanistan: 10,000 civilian casualties for sixth straight year*, 22 februari 2020, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/afghanistan-10000-civilian-casualties-sixth-straight-year>, verzoeker zet vet)

Er vinden op regelmatige basis aanslagen plaats in Kaboel. Hierbij vallen er consequent burgerslachtoffers. Zo verwijst verzoeker naar de volgende gebeurtenissen:

- Op zaterdag 17 augustus 2019 vielen meer dan 80 doden en 182 gewonden bij een zelfmoordaanslag tijdens een trouweest (stuk 7, De Morgen, *Dodental aanslag Afghaanse bruiloft loopt op tot tachtig*, 21 augustus 2019, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/dodental-aanslag-afghaanse-bruifloft-loopt-op-tot-tachtig-bf4f90901/>)

- Door een zelfmoordaanslag verloren minstens 22 personen het leven door een zelfmoordaanslag in de buurt van de Amerikaanse ambassade (stuk 8, BBC, *Afghanistan war: Taliban bombs election rally and Kabul square*, 17 september 2019, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-49726088>)

- 40 mensen stierven en 18 anderen geraakten gewond tijdens een luchtaanval van de Afghaanse troepen (stuk 9, Aljazeera, *Dozens of civilians killed in Afghan forces' anti-Taliban attack*, 24 september 2019, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2019/09/civilians-killed-afghan-forces-anti-taliban-operation-190923081202690.html>)

Ook al kenmerkt het conflict in Afghanistan zich door grote regionale geschillen, toch concludeert het UNHCR in zijn recente “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van augustus 2018 dat de situatie in gans het land blijft verslechteren. Er is sprake van een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij het land een impasse heeft bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen.

“(…)” (stuk 4, UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, p. 12, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Een van de grootste oorzaken van de precare veiligheidssituatie is de concurrentie tussen de Taliban, de Islamitische Staat en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen te domineren. Het geweld wordt door de 3 partijen opgedreven in de hoop om de impasse te doorbreken in het eigen voordeel.

“(…)”

(stuk 4, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.18, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Het stijgend aantal burgerslachtoffers in Afghanistan is ook te wijten aan de opkomst van Islamitische Staat. Islamitische Staat toont zich weerbaar en tracht zijn machtspositie te bestendigen. Bij een bomaanslag die op 17 augustus 2019 door IS te Kaboel werd gepleegd, vielen 63 dodelijke slachtoffers en meer dan 180 gewonden.

“(…)”

(stuk 10, BBC, Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul, 18 augustus 2019, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-49383803>, verzoeker zet vet)

Er kan bijgevolg geen twijfel bestaan over de kracht en weerbaarheid van de Islamitische Staat. Door verzoeker terug te sturen naar Afghanistan zou hij, gelet op de hierboven geschetste huidige veiligheidssituatie, een groot risico op schade lopen.

Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan, en zeker ook de provincie Kaboel, dramatisch is geworden. Aan de tweede voorwaarde kan niet meer worden voldaan. Verzoeker kan zich niet meer in een veilige regio vestigen.

- Respect voor mensenrechten en de mogelijkheid om te overleven

De derde voorwaarde voor de aanwezigheid van een intern vluchtalternatief is de mogelijkheid om economisch te overleven.

“(…)”

(stuk 4, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 109, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Door het jarenlange conflict voldoen de regionale centra niet meer aan deze voorwaarde. De steden hebben hun absorptiecapaciteit bereikt omdat ze een ongeziene populatiegroei hebben gekend door hervestiging van zowel vluchtelingen uit eigen land als terugkeerders uit het buitenland.

De infrastructuur en de sociale voorzieningen kunnen de populatiegroei niet bijhouden, met als gevolg dat een groot deel van de Afgaanse bevolking onder de nationale armoedegrens leeft.

“(…)”

(stuk 4, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.10, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Een recent rapport van World Bank en UNHCR toont aan dat Afgaanse vluchtelingen bij hun terugkeer naar Afghanistan het risico lopen om in extreme armoede terecht te komen. De economische toestand van het land is in het algemeen slecht door het jarenlange conflict, waardoor er weinig job-opportunities zijn, maar hun profiel als terugkeerders maakt het moeilijker om een job te vinden.

De lage arbeidskansen zijn er mede door het ontbreken van een effectief terugkeer- en integratieprogramma door de Afgaanse overheid. Het conflict, de corruptie en het hoge aantal ontheemden en terugkeerders bemoeilijken de hulpverlening.

“(…)”

(stuk 11, World Bank Group en UNHCR, Living conditions and settlement decisions of recent Afghan returnees Findings from a 2018 Phone Survey of Afghan Returnees and UNHCR data, juni 2019, p.5-7, te consulteren op: <http://documents.worldbank.org/curated/en/344311561017281303/pdf/Living-Conditions-and-Settlement-Decisions-of-Recent-Afghan-Returnees-Findings-from-a-2018-Phone-Survey-of-Afghan-Returnees-and-UNHCR-data.pdf>, verzoeker zet vet)

De European Council on Refugees and Exiles (hierna: ECRE) steunt de stelling dat een intern vluchtalternatief in Afghanistan niet mogelijk is als men de criteria die UNHCR hanteert toepast.

“(…)”

(stuk 12, ECRE, EU Migration Policy and Returns: Case Study on Afghanistan, 30 november 2017, p. 4, te consulteren via: <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2017/11/Returns-Case-Study-on-Afghanistan.pdf>, verzoeker zet vet)

ECRE wijst erop dat objectieve informatie aantoont dat de situatie van terugkeerders in Afghanistan precair is. Zij ondervinden moeilijkheden om een toekomst op te bouwen als gevolg van hun mislukte migratieverhaal.

"(...)"

(stuk 12, ECRE EU Migration Policy and Returns: Case Study on Afghanistan, 30 november 2017, p. 33, te consulteren via: <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2017/11/Returns-Case-Study-on-Afghanistan.pdf>, verzoeker zet vet)

Nergens uit de beslissing van verweerster blijkt dat onderzocht werd of het voor de verzoeker mogelijk zou zijn om te overleven in Kaboel. Bovenstaande informatie toont immers aan dat hierover geen enkele zekerheid bestaat. Gezien de huidige humanitaire situatie is het immers voor alle inwoners van Kaboel een dagelijkse strijd om te overleven. Gelet op de precaire omstandigheden waar terugkeerders mee te maken krijgen kan niet besloten worden dat verzoeker toegang zal krijgen tot de nodige faciliteiten."

Verzoeker besluit hieruit:

"Na overweging van de drie bovenstaande voorwaarden concludeert UNHCR dat er over het algemeen GEEN intern vluchtalternatief beschikbaar is in Kaboel.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 114, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

UNHCR is een onafhankelijk orgaan dat als doel heeft om toe te zien op de naleving van de Conventie van Genève van 1951. Het is dus onontbeerlijk om deze aanbeveling op te volgen.

Het UNHCR verduidelijkt dat de toetsing aan de drie bovenstaande voorwaarden zeer voorzichtig moet gebeuren. De bevolking staat onder grote druk door het jarenlange gewelddadige conflict en de precaire humanitaire situatie. Dit betekent dat de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in theorie niet noodzakelijk in de praktijk beschikbaar is.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 109-110, te consulteren via: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Wie dergelijke toetsing doorvoert, kan niet anders dan besluiten dat erg weinig steden in Afghanistan voldoen aan deze voorwaarden en dat interne vluchtalternatieven niet voor het rapen liggen. Het voortdurende geweld, de stroom aan interne vluchtelingen en de aanhoudende droogte maken het bijzonder moeilijk om ergens een bestaan op te bouwen, aangezien de absorptiecapaciteit van de steden momenteel danig op de proef wordt gesteld.

De grondigheid waarmee de redelijkheid van een intern vluchtalternatief zou moeten worden onderzocht en het belang van deze toets voor verzoekers om internationale bescherming staan echter in schril contrast met de weinige moeite die verweerster zich in de bestreden beslissing op dit vlak getroost heeft.

De voorwaarden voor een intern vluchtalternatief werden door verweerster te algemeen onderzocht in de bestreden beslissing. Verweerster heeft enkel de veiligheidssituatie in Kaboel getoetst. Zij laat na om te onderzoeken of het voor verzoeker mogelijk zou zijn om economisch te overleven.

Het hoeft dan ook geen betoog dat verweerster op dit vlak aan haar verplichtingen verzaakt heeft en niet onderzocht heeft of verzoeker redelijkerwijze zou kunnen beschikken over een intern vluchtalternatief.

Er dient bijgevolg gekeken te worden naar de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kandahar, waardoor hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Zonder meer wordt de veiligheidssituatie in de provincie Kandahar als volatiel en onveilig bestempeld. In 2018 nam het aantal burgerslachtoffers met maar liefst 23% toe ten opzichte van 2017.

"(...)"

(stuk 19, EASO, COI Report, Afghanistan, security Situation, provincie Laghman, juni 2019, p. 172-173, te consulteren via https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf, verzoeker zet vet)

De provincie kent een aanwezigheid van zowel IS als de taliban. De aanwezigheid van beide terreurgroepen komt de veiligheid uiteraard niet ten goede.

"(...)"

(stuk 13, EASO, COI Report, Afghanistan, security Situation, provincie Laghman, juni 2019, p. 201-205 te consulteren via https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf, verzoeker zet vet)

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In dit middel benadrukt verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor de taliban en meent hij dat zijn subsidiair beschermingsstatuut nooit had mogen worden ingetrokken en dat hij bovendien bescherming verdient als vluchteling.

Hij haalt de definitie aan van het begrip vluchteling uit artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de elementen ervan als volgt toe op zijn situatie:

"1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 14 september 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

Verweerder haalt in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Verweerder gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- Vrees voor vervolging door de Taliban

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar haar beslissing van 27 november 2015 waarin ze de vluchtelingstatus aan verzoeker weigerde en de subsidiaire bescherming aan verzoeker toekende.

Verweerder hechtte in de deze beslissing geen geloof aan verzoeker zijn problemen met de taliban.

Verzoeker benadrukt dat het voor hem niet veilig is in Afghanistan en dat hij nog steeds door de taliban bedreigd en gezocht wordt. Meer zelfs, de hele familie van verzoeker wordt momenteel door de taliban bedreigd.

Omwille van deze bedreigingen dienden twee broers van verzoeker, R. (...) en H. S. (...), eveneens hun land van herkomst te ontvluchten. Ze zijn samen tot in Iran gevlucht, waar ze opgesplitst werden door de smokkelaar. De jongere broer van verzoeker, R. (...), is slechts 14 jaar oud en verblijft momenteel in Turkije. Niemand weet niet waar zijn oudere broer H. (...) op heden is.

De broers van verzoeker dienden het land te ontvluchten nadat zij een dreigbrief ontvingen van de taliban. Ze werden bedreigd omwille van het werk van verzoeker. In de dreigbrief stond er dat verzoeker zich diende aan te melden bij de taliban, om met hen te samenwerken. Indien hij dit niet doet, zou de taliban de rest van zijn familie aanvallen.

Verzoeker werkte in Afghanistan bij de NDS, de National Directorate of Security. Hier werkte hij als bewaker van een compound. Tijdens zijn job had verzoeker veel contact met Amerikanen, waardoor hij door de taliban gevisieerd werd. De familie van verzoeker wordt eveneens in de gaten gehouden door de taliban, omwille van het werk van de vader van verzoeker. Hij werkte namelijk voor een Afghaanse gevangenis.

De familie van verzoeker had bijgevolg voldoende redenen om deze nieuwe bedreigingen ernstig te nemen, waardoor twee van de broers van verzoeker gevlucht zijn. Momenteel verblijft er nog één jonge broer van verzoeker, I. (...), van 10 jaar. Gelet op zijn jonge leeftijd verblijft hij momenteel nog bij zijn moeder. Dit neemt uiteraard niet weg dat de familie heel ongerust en bezorgd is omtrent de veiligheid van de jongste broer.

Verzoeker wenst ter volledigheid nogmaals te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf in Afghanistan nooit terugkeerde naar Kandahar. Verzoeker weet maar al te goed dat zijn leven in de provincie Kandahar, en zelfs in geheel Afghanistan, nog steeds in gevaar is.

Verzoeker ging reeds drie keer naar Pakistan om zijn vrouw te ontmoeten. Hij koos er bewust voor om deze bezoeken in Pakistan te laten plaatsvinden, aangezien Afghanistan té gevaarlijk voor hem is.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker vreest gedood te worden door de Taliban.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"
(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"
(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Verzoeker heeft problemen met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.

Dit middel is bijgevolg gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een uittreksel uit een wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet (stuk 2), uittreksels uit zes rapporten (stukken 3-4, 6 en 11-13), een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 5) en vier persartikels (stukken 7-10) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 augustus 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul City*” van 8 april 2020 en aan het “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van juni 2019, p. 1-74.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 14 augustus 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet foto's van zichzelf op zijn werk (stuk 14), documenten van zijn jongere broer in Griekenland (stuk 15), een overlijdensakte van zijn vrouw en dochter (stuk 16), verklaringen van een dienstofficier van het Afghaanse *National Directorate of Security* (hierna: NDS) en collega's (stukken 17 en 18), een brief van het Directoraat-generaal van de Nationale Veiligheid (stuk 19), een foto van het ongeval (stuk 20), een persartikel over een aanslag op een ziekenhuis in Kabul (stuk 21), informatie over het coronavirus in Afghanistan (stukken 22-26) en het rapport “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 8-10, 31-32, 52-55 en 105-114 (stuk 27), als nieuwe stavingstukken neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met meerdere persartikels met betrekking tot recente veiligheidsincidenten in Kabul (stukken 28-30), een persartikel over de veiligheidssituatie op de snelweg tussen Herat en Badghis (stuk 31) en een persartikel over de humanitaire gevolgen van de Covid-19-pandemie in Afghanistan (stuk 32) als nieuwe stavingstukken neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Op 14 september 2015 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij voerde aan dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor het NDS. Op 27 november 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarin werd gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, maar dat verzoeker in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 6 september 2019 vroeg de DVZ aan het CGVS om verzoekers internationale beschermingsstatus opnieuw te onderzoeken nadat uit informatie bleek dat verzoeker naar Afghanistan was teruggekeerd. Verzoeker werd daarover gehoord op het CGVS op 14 januari 2020. Op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot opheffing van de op 27 november 2015 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker heden in de stad Kabul over een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, zodat de omstandigheden waaronder hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. Te dien einde motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) aan de door verzoeker aangehaalde motieven voor zijn terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2019 tot 12 juli 2019, met name dat zijn echtgenote zwaargewond geraakte bij een bomaanslag waarbij ook zijn dochtertje en zijn oom langs moederszijde omkwamen, geen geloof kan worden gehecht gelet op zijn vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen daarover, dat (ii) in het kader van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2015 reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, zodat deze problemen niet als een belemmering kunnen worden beschouwd voor verzoekers hervestiging in de stad Kabul, dat (iii) de omstandigheid dat verzoeker in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht geen zicht biedt op de werkelijke motieven voor en verblijfsomstandigheden tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2019 tot 12 juli 2019, doet vermoeden dat hij bewust tracht achter te houden dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in zijn hoofde redelijk kan worden geacht, dat (iv) uit verzoekers actuele persoonlijke omstandigheden blijkt dat hij redelijkerwijze in staat kan worden geacht zich in Kabul te hervestigen en er een leven op te bouwen, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels er zich ook zonder de steun van een netwerk kunnen hervestigen, dat (v) de stad Kabul op een veilige manier toegankelijk is, dat (vi) de stad Kabul als veilig kan worden beschouwd, dat (vii) verzoeker geen elementen aanhaalt waardoor hij in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat (viii) de door verzoeker neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen (*post factum*) en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat in de bestreden beslissing een te ruime toepassing zou worden gemaakt van de mogelijkheid om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen in de zin van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden bijgetreden.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat *“er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen”* nu er *“(r)ekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden (...) toen niet redelijkerwijze van u verwacht (kon) worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen”*. Dat er in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming voorafgaand aan de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker op 27 november 2015 *“nooit (werd) verwezen naar Kaboel”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit verzoekers terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2019 tot 12 juli 2019 en zijn verblijf gedurende deze periode in de stad Kabul, alsmede gelet op de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde motieven voor en verblijfsomstandigheden van zijn terugkeer naar Afghanistan (zie *infra*), blijkt dat verzoeker heden over een redelijk, toegankelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Hierdoor wordt geen extra voorwaarde toegevoegd aan het bepaalde in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Evenmin zijn deze vaststellingen onverzoenbaar met de parlementaire voorbereiding van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend geen veilig en redelijk vestigingsalternatief had in de stad Kabul. De vaststelling dat verzoeker thans in de stad Kabul over een redelijk, toegankelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet kan dan ook wel degelijk worden beschouwd als een omstandigheid die maakt dat de redenen voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus hebben opgehouden te bestaan vermits voor het toekennen van deze status er (onder meer) *“vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen”*.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief vooreerst terecht dat aan de door verzoeker aangehaalde motieven voor zijn terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2019 tot 12 juli 2019, met name dat zijn echtgenote zwaargewond geraakte bij een bomaanslag waarbij ook zijn dochtertje en zijn oom langs moederszijde omkwamen, geen geloof kan worden gehecht. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaart dat u naar Afghanistan terugkeerde omwille van uw bezorgdheid om de situatie van uw familie in Afghanistan, volgend op een bomexplosie waarin zij terecht waren gekomen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw asielmotieven dermate tegenstrijdig, vaag en incoherent zijn dat zij niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zo blijkt uw kennis over het incident waarbij zowel uw dochtertje en uw oom langs moederszijde omkwamen en uw echtgenote zwaargewond werd, ondermaats. Vooreerst roept de door u voorgehouden chronologie van de gebeurtenissen vlak na het incident, vragen op. U verklaart dat het incident op 9 juni op de weg van Ghazni naar Kaboel plaatsvond (CGVS 14.01.2020, p. 6 en p. 9). Initieel verklaart u dat u op 11 juni telefoon kreeg van de zoon van uw oom langs moederskant waarbij u werd verteld dat een bom hun voertuig had geraakt en dat uw oom langs moederszijde en uw dochter waren gestorven (CGVS 14.01.2020, p. 6 en p. 17). Later verklaart u dat u op 10 juni voor het eerst werd gecontacteerd door de zoon van uw oom langs moederskant (CGVS 14.01.2020, p. 17). U verklaart dat uw echtgenote een paar uur in het Public Health ziekenhuis in Ghazni werd verzorgd en

dat zij daarna door het leger naar Kaboel werd gebracht (CGVS 14.01.2020, p. 12). Later verklaart u dat uw echtgenote op 11 juni in het ziekenhuis in Kaboel aankwam en daar haar eerste operatie onderging (CGVS 14.01.2020, p. 13). Gezien uw vrouw volgens uw verklaringen slechts een paar uur in het ziekenhuis in Ghazni verbleef en vervolgens onmiddellijk naar Kaboel werd overgebracht, is het bevreemdend dat uw echtgenote pas op 11 juni, twee dagen na het ongeval, in Kaboel aankwam. U blijkt verder niet te weten waar in Ghazni het ongeval plaatsvond (CGVS 14.01.2020, p. 10) en wie de andere twee mensen in de auto waren (CGVS 14.01.2020, p. 10-11). Dat uw kennis over het incident dat tot de dood van uw echtgenote, uw dochter en uw oom langs moederszijde leidde dermate beperkt is, roept vragen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien bleek u de locatie van het ziekenhuis in Ghazni, waar uw vrouw behandeld werd, niet te kennen (CGVS 14.01.2020, p. 12).

Voorts legt u bevreemdende verklaringen af over de begraafplaatsen van respectievelijk uw dochter, oom langs moederszijde en uw echtgenote, die door dit incident het leven lieten. Gevraagd naar de begraafplaats van uw dochter en uw oom langs moederszijde, verklaart u dat u het zelf niet zag en dat jullie begraafplaats in Kandahar bij Durahi ligt (CGVS 14.01.2020, p. 9). Gevraagd waar uw vrouw begraven ligt, blijkt u evenmin de locatie te kennen, en komt u niet verder dan het district Baraki Barak (CGVS 14.01.2020, p. 10).

Verder roepen uw verklaringen over de verwondingen, medische behandeling en uiteindelijke doodsoorzaak van uw echtgenote vragen op. U verklaart dat zij, toen u haar voor het eerst zag in Kaboel, zwaar verwond was, dat haar ingewanden eruit hingen, dat ze in coma was en dat ze veel sondes in haar hadden gestoken (CGVS 14.01.2020, p. 6). Later wordt u gevraagd welke verwondingen uw vrouw had toen zij in het ziekenhuis aankwam, waarop u verklaart dat haar benen, nek en een deel van haar gezicht in een verband lagen en dat er veel wonden van scherven waren over haar hele lichaam (CGVS 14.01.2020, p. 12). Gezien de onduidelijkheid in uw verklaringen, wordt u opnieuw gevraagd om in detail over haar verwondingen te vertellen, waarop u verklaart dat de meeste wonden in haar nek waren, dat ze verwondingen had door bomscherven en dat de dokter zei dat ze een hoofdwonde had (CGVS 14.01.2020, p. 13). Gevraagd naar deze hoofdwonde, zegt u dat het niet weet en dat u enkel het deel achter haar oren zag (CGVS 14.01.2020, p. 13). U hebt haar volgens uw verklaringen gedurende drie weken, tot het moment van haar dood op 6 juli, bijgestaan in het ziekenhuis. Dergelijke vage en incoherente verklaringen over de verwondingen van uw echtgenote weten dan ook niet te overtuigen.

Uw verklaringen over de medische behandeling van uw vrouw zijn eveneens weinig aannemelijk. Aanvankelijk verklaart u dat ze al in coma was toen ze bij de dokter raakte, dat de dokter een operatie deed en één van haar ingewanden eruit nam, waarna ze na een paar dagen aan bloedarmoede leed waarna de dokter zei dat ze moesten opereren (CGVS 14.01.2020, p. 10). Later verklaart u dat uw echtgenote twee operaties heeft gehad, één op 11 juni en één op 6 juli 's morgens (CGVS 14.01.2020, p. 13). Gevraagd naar de tweede operatie, verklaart u opnieuw dat deze "een paar dagen later" dan de eerste operatie plaatsvond (CGVS 14.01.2020, p. 13). Een verschil van meer dan drie weken kan bezwaarlijk "een paar dagen" genoemd worden, te meer daar u gedurende die periode volgens uw verklaringen steeds aan haar zijde was. Overigens spreekt u zichzelf ook tegen wat betreft het tijdstip van de tweede operatie. U verklaart aanvankelijk dat zij 's morgens op 6 juli werd geopereerd (CGVS 14.01.2020, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt naar de duurtijd van haar laatste operatie, verklaart u dat zij ongeveer om 16u20 naar het operatiekwartier gebracht werd en dat de operatie drie à vier uur duurde (CGVS 14.01.2020, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u de vraag niet had begrepen en dat zij 's morgens werd binnengebracht voor de voorbereiding van de operatie (CGVS 14.01.2020, p. 14). U legt bovendien een overlijdensakte waarin haar tijdstip van overlijden is vastgelegd op 4u25 PM. Dergelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Bovendien duiden uw vage en tegenstrijdige verklaringen over de doodsoorzaak van uw vrouw niet op een doorleefde en waarheidsgetrouwe beleving. U verklaarde dat de dokter na de eerste operatie zei dat water en bloed in haar nieren waren gemengd en dat zij hierdoor gestorven is (CGVS 14.01.2020, p. 10). Later verklaart u dat de dokter zei dat ze bloed in haar buik had dat zij hierdoor gestorven is (CGVS 14.01.2020, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u louter dat de doodsoorzaak haar wonden waren en dat het logisch is dat er water en bloed in een buik zit (CGVS 14.01.2020, p. 15). Geconfronteerd met de vaagheid van uw verklaringen, verklaart u dat u zelf geen dokter bent, daarom niet weet wat de redenen was maar dat er door de wonden bloed en water in de buik was (CGVS 14.01.2020, p. 15). U verklaart verder dat dokters niet veel informatie geven, zeker niet aan familie van verwanten (CGVS 14.01.2020, p. 15). Deze verklaring vormt echter geen verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis aangaande doodsoorzaak van uw vrouw. U hebt volgens uw verklaringen haar gedurende de gehele periode van haar verblijf in het ziekenhuis in Kaboel bijgestaan. Dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar verwondingen en haar uiteindelijke

doodsoorzaak is dan ook weinig aannemelijk. Ter staving van uw verklaringen legt u een overlijdensakte van het Wazir Akbar Khan Hospital neer, waarin de doodsoorzaak van uw echtgenote beschreven staat als "bomexplosie in Ghazni". Gevraagd naar een verklaring voor deze weinig medisch verantwoorde omschrijving, zegt u louter dat uw vrouw naar daar is gebracht omdat ze door een bomexplosie verwond is (CGVS 14.01.2020, p. 16).

Tot slot zijn uw verklaringen over uw verblijfplaats in Kaboel weinig geloofwaardig. Volgens uw verklaringen verbleef u gedurende de gehele periode van uw verblijf in Afghanistan in Kaboel, in Share Abdul Haq, in een kamer gehuurd door uw de man van de zus van uw vrouw (CGVS 14.01.2020, p. 8). Uw verklaringen over dit verblijf in Kaboel zijn echter dermate oppervlakkig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U blijkt niet te weten in welk deel of welke wijk van Kaboel dit zich bevindt en komt niet verder dan dat het twintig minuten te voet stappen is van het ziekenhuis (CGVS 14.01.2020, p. 8 en p. 22). Wanneer u gevraagd wordt naar belangrijke gebouwen die u onderweg naar het ziekenhuis tegenkwam, verklaart u dat u bang was, 's morgens vroeg vertrok, dat er veel gebouwen waren, een plein en een ander ziekenhuis (CGVS 14.01.2020, p. 8). Uit informatie blijkt dat de Kabul- Tower zich aan het Abdul Haq kruispunt bevindt, in de richting van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis. Dit gebouw is met een hoogte van 87 meter één van de hoogste gebouwen in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u dit gebouw niet opnoemt in uw beschrijving van de gebouwen die u onderweg passeerde, doet verbazen. U weet niet in welke straat uw kamer lag (CGVS 14.01.2020, p. 22) en blijft bij vage bewoordingen bij het beschrijven van de locatie: "het was een groot gebouw, beneden waren winkels, boven waren er kamers, mensen verbleven daar" (CGVS 14.01.2020, p. 8). Later wordt u gevraagd om meer in detail te vertellen over de winkels die zich op de benedenverdieping van het gebouw waarin u verbleef bevonden, maar u komt niet verder dan dat er winkels waren, een kliniek, een restaurant en reisorganisaties die mensen op pelgrimstocht sturen (CGVS 14.01.2020, p. 21). Ter verklaring van uw gebrekkige kennis zegt u dat u er niet was om op vakantie te gaan maar dat u daar was om zorg te dragen voor een patiënt (CGVS 14.01.2020, p. 21). Gezien u er volgens uw verklaringen een maand hebt verbleven, kan er een meer diepgaande kennis van de omgeving van uw verblijfplaats in Kaboel redelijkerwijs worden verwacht. Bovendien blijkt u niet op de hoogte van de banden van de man van de zus van uw vrouw (u noemt hem uw "schoonbroer") die de kamer voor u had gehuurd en met wie u de kamer deelde (CGVS 14.01.2020, p. 18-19), met de stad Kaboel. Volgens uw verklaringen is hij "gekend met Kaboel maar u weet niet waarom" (CGVS 14.01.2020, p. 19). Hij werkte in het verleden in Kaboel in de bouwsector als er weinig werk was in Kandahar, u weet niet waarom (CGVS 14.01.2020, p. 19)."

In het eerste middel van zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te bevestigen dat hij naar Afghanistan terugkeerde omdat zijn echtgenote zwaargewond geraakte bij een bomexplosie en dat hij in Kabul enkel in het ziekenhuis of de gehuurde kamer verbleef. Het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen volstaat echter niet om de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot deze verklaringen te weerleggen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het chronologische verloop van een dermate ingrijpende gebeurtenis als een bomexplosie waarbij zijn eigen dochtertje en een oom langs moederszijde omkwamen en die uiteindelijk ook het leven zou hebben gekost aan zijn echtgenote. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoeker niet precies kan aangeven waar zijn dochtertje, zijn oom langs moederszijde en zijn echtgenote werden begraven. Ook blijken verzoekers verklaringen over de verwondingen die zijn echtgenote zou hebben opgelopen bij de bomexplosie, over de medische behandelingen die zij nadien zou hebben ondergaan en over haar uiteindelijke doodsoorzaak tegenstrijdigheden en vaagheden te bevatten. Verder slaagt verzoeker er evenmin in doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn verblijfsomstandigheden in de stad Kabul. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter bevestigt dat hij naar Afghanistan terugkeerde omdat zijn echtgenote zwaargewond geraakte bij een bomexplosie en dat hij in Kabul enkel in het ziekenhuis of de gehuurde kamer verbleef, werpt dan ook geen ander licht op deze pertinente vaststellingen. Aldus worden de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat in het kader van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2015 reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, zodat deze problemen niet als een belemmering kunnen worden beschouwd voor verzoekers hervestiging in de stad Kabul. Hierover bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

"U verklaart dat u niet in Kaboel kan wonen omdat de taliban u zou kunnen vinden en doden, omwille van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek reeds uiteenzette (CGVS 14.01.2020, p. 22-23). Hierbij dient opgemerkt dat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen

vervolgingsfeiten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Deze appreciatie staat bijgevolg vast."

In het derde middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij nog steeds door de taliban wordt bedreigd en gezocht en dat ook zijn familie door de taliban wordt bedreigd. Hij stelt dat zijn broers intussen ook Afghanistan hebben moeten ontvluchten nadat zij in een dreigbrief door de taliban werden bedreigd omwille van zijn werk. Hij benadrukt dat hij tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan niet naar Kandahar reisde en dat hij drie keer naar Pakistan reisde om zijn echtgenote te zien daar Afghanistan voor hem te gevaarlijk is.

De Raad stelt vast dat in de beslissing van 27 november 2015 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan, zodat de beoordeling ervan intussen definitief is geworden. Het louter volharden in en voortbouwen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, is niet van aard om de geloofwaardigheid ervan alsnog te herstellen.

Mede gezien het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vervolgens terecht dat de omstandigheid dat verzoeker in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht geen zicht biedt op de werkelijke motieven voor en verblijfsomstandigheden tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2019 tot 12 juli 2019, het vermoeden doet ontstaan dat hij bewust tracht achter te houden dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in zijn hoofde redelijk kan worden geacht.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit verzoekers actuele persoonlijke omstandigheden blijkt dat hij redelijkerwijze in staat kan worden geacht zich in Kabul te hervestigen en er een leven op te bouwen, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels er zich ook zonder de steun van een netwerk kunnen hervestigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u echter hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Kaboel vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen gewag maakt van gezondheidsproblemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u Dari, Engels en Pasjtoe spreekt (Verklaring betreffende procedure, p. 1). U hebt uw middelbare scholing afgemaakt, bent aan het werk als monteur bij Daikin NV in Oostende en u hebt werkervaring opgebouwd. Niettegenstaande uw verklaringen over uw onbekendheid met de stad Kaboel, bleek u het ziekenhuis Dawood Khan in Kaboel te kennen (CGVS 14.01.2020, p. 8), een ziekenhuis dat, net zoals het ziekenhuis Wazir Akbar Khan, zich in een villawijk in Kaboel bevindt waar veel ambassades en overheidsgebouwen gevestigd zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts vermeldt u dat uw schoonbroers in Kaboel werkten als handelaars in granaatappels (CGVS 14.01.2020, p. 7) en is de man van de zus van uw echtgenote, met wie u de kamer in Kaboel zou hebben gehuurd, vertrouwd met de stad Kaboel door zijn werk in de bouwsector (CGVS 14.01.2020, p. 19). U verklaarde dat er nooit familieleden van u naar Kaboel waren gegaan (CGVS 14.01.2020, p. 18). (...)

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in de stad Kaboel betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kaboel zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Ook in de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien."

In het eerste middel van zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn schoonbroers "afkomstig (zijn) uit Kandahar en (...) daar ook steeds (hebben) gewoond" en dat ze "hun granaatappels (kweekten) in Kandahar en (...) nadien naar Kaboel (gingen) om ze daar te verkopen", zodat "niet zonder meer gesteld (kan) worden dat de schoonbroers van verzoeker in Kaboel werkten als handelaars". Er kan

echter niet worden ingezien waarom verzoekers schoonbroers niet als handelaars in Kabul kunnen worden beschouwd wanneer zij hun granaatappels daar verkochten. Uit de cartografische informatie beschikbaar in het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 (zie de weblink opgenomen in de bestreden beslissing) blijkt dat de provincie Kandahar in het zuiden van Afghanistan is gelegen, terwijl de stad Kabul in het centraal-oostelijk deel van Afghanistan ligt. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers schoonbroers deze lange reis niet op één dag maakten en voor het verkopen van hun granaatappels in Kabul in deze stad verbleven. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekers schoonbroers wel degelijk enige vertrouwdsheid met de stad Kabul hebben en in deze hoedanigheid verzoeker kunnen ondersteunen in geval van zijn hervestiging in deze stad.

Verder wijst verzoeker er in het eerste middel op dat de man van de zus van zijn echtgenote enkel in het zeldzame geval dat er in Kandahar niet voldoende werk was, naar Kabul ging om te werken maar dat hij er echter nooit heeft gewoond. Mede gelet op de voorgaande vaststellingen inzake de grote afstand tussen Kandahar en Kabul kan echter wel degelijk worden aangenomen dat de schoonbroer van verzoekers echtgenote, wanneer hij in Kabul werkte, ook in deze stad verbleef. Hoe dan ook, de vaststelling dat de schoonbroer van verzoekers echtgenote regelmatig in de stad Kabul werkte, volstaat op zich reeds om vast te stellen dat deze eveneens enige vertrouwdsheid met de stad Kabul heeft en verzoeker zou kunnen bijstaan, minstens bij het vinden van werk.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker in de stad Kabul wel degelijk op een familiaal netwerk kan rekenen. Hierbij komt dat hoger reeds is vastgesteld dat verzoeker vermoedelijk informatie achterhoudt die de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief in zijn hoofde zou kunnen bevestigen (zie *supra*). In zoverre verzoeker erin volhardt dat hij in de stad Kabul niet over een netwerk beschikt, wordt er ten overvloede nog op gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat uit de informatie van zowel UNHCR als EASO blijkt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels (zonder kinderen) in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie opgenomen in de bestreden beslissing, bij het verzoekschrift en in de aanvullende nota's blijkt dat deze stad over een internationale luchthaven beschikt. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker op een veilige wijze naar de stad Kabul kan reizen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul houdt de Raad (onder meer) rekening met het rapport *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing en stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 27), het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019 (stukkenbundel verzoeker, stuk 13) en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul City”* van 8 april 2020.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit *“conflict-affected areas”* nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen, (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten, en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld, (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken, (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten, (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie, (v) het aantal burgerslachtoffers, en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de beschikbare informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie in de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen anti-gouvernementele elementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van 'ground engagements', luchtbombardementen, "Improvised Explosive Devices" (IED's) et cetera. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat er plaatsvindt.

Voorts wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van 'insurgents' in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt, is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile'-doelwitten, doelgerichte moorden en

ontvoeringen. Met 'high profile'-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Afghanistan, maar ook met de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie aldaar blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (hierna: ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen de 'Afghan National Security Forces' (hierna: ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en 'soft targets' gelegen in sjiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal "high profile"-aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie bevat geen elementen die op het voorgaande een ander licht werpen. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de hiervoor vermelde informatie en ondersteunt de vaststellingen dat, hoewel burgers in de stad Kabul het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, het geweld in deze stad voornamelijk doelgericht van aard is. Het ziekenhuis waar in mei 2020 twee baby's en twaalf moeders en verpleegkundigen omkwamen bij een aanslag is blijkens het artikel dat verzoeker hierover voegt bij zijn aanvullende nota van 14 augustus 2020 (stuk 21) gelegen in een overwegend sjiitische wijk van Kabul. Zoals hoger aangehaald, werden 'soft targets' gelegen in sjiitische wijken van de stad in het verleden reeds gevisieerd door met name IS. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij de soennitische strekking binnen de islam aanhangt en dus niet tot de gevisieerde geloofsgroep behoort (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, verklaring DVZ, nr. 9). Bij de aanslagen van 18 augustus 2020 werden blijkens de informatie die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 14 augustus 2020 (stukken 28 en 30) drie personen gedood, waaronder twee overheidsmedewerkers, wat doet vermoeden dat het een doelgerichte aanval tegen de Afghaanse autoriteiten betrof. Dat bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren waren doet geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers over het algemeen niet worden gevisieerd door de opstandelingen in Kabul. Ook de aanslagen een dag later waarbij respectievelijk het hoofd van de wetenschappelijke raad van het Afghaanse ministerie van Onderwijs en een politievoertuig het doelwit waren, waarvan sprake in de door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 14 augustus 2020 gevoegde informatie (stuk 29), kaderen binnen het hoger beschreven patroon van aanslagen gericht tegen "high profile"-doelwitten binnen de Afghaanse overheid en internationale gemeenschap waarbij burgers op zich niet worden gevisieerd. Waar het bij voormelde aanvullende nota gevoegde stuk 31 blijkens de inventaris handelt over een aanslag waarbij twee gewonden vielen in Kabul, stelt de Raad vast dat het gevoegde persartikel in werkelijkheid betrekking heeft op de veiligheidssituatie op de snelweg tussen de provincies Herat en Badghis. Dit stuk is dus niet relevant voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul die *in casu* aan de orde is.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) dient erop te worden gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Niettegenstaande er zich in de stad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er dan ook geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Raad komt gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Tevens rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker laat echter na het bewijs te leveren dat hij om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden specifiek geraakt wordt door een reëel risico op ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker er in het tweede middel op wijst dat hij zal worden gepercipieerd als verwesterd, dient erop te worden gewezen dat elementen die aan bod komen in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als individuele elementen die de kans vergroten dat verzoeker het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in de stad Kabul in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*", (eigen onderlijning)), dient erop te worden gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins voor iedere verzoeker wordt uitgesloten.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt:

"(...) an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."

(vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.).

Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar wat hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient te worden vastgesteld dat uit de gedane vaststellingen blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker thans redelijk kan worden geacht.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de stad Kabul voor verzoeker als een veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanhaalt waardoor hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet. Waar hij verwijst naar het vluchtrelaas dat hij bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming aanvoerde, wordt er nogmaals op gewezen dat reeds in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2015 werd vastgesteld dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker tegen deze beslissing geen beroep aantekende, zodat de beoordeling ervan intussen definitief is geworden. Waar verzoeker wijst op de bedreigingen die zijn familie intussen zou hebben ondergaan, kan worden herhaald dat het louter volharden in en voortbouwen op een vluchtrelaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, niet van aard is om de geloofwaardigheid ervan alsnog te herstellen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 14 augustus 2020 verwijst naar de impact van de Covid-19-pandemie op het leven in Afghanistan en stelt dat dit voor hem een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, blijft hij in gebreke dit risico in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 14 augustus 2020 (stukken 22-26), alsook bij zijn aanvullende nota neergelegd ter zitting (stuk 32) met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire en gezondheidssituatie in Afghanistan is algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Kabul terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis, noch dat hij daar zal worden blootgesteld aan *"een reëel risico op besmetting"*. Nog daargelaten het hypothetische karakter van verzoekers bewering dat hij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker niet aan dat hij in Afghanistan geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze een adequate behandeling zou worden ontzegd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat louter medische redenen geen aanleiding kunnen geven tot toekenning van subsidiaire bescherming en dat zij dienen te worden aangevoerd in de daartoe geëigende procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de DVZ op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift nog stelt dat hij *"een alleenstaande man (is) die reeds sinds mei 2015 Afghanistan ontvlucht is"*, dat hij *"in grote mate volgens de Westerse cultuur (leeft), (...) vloeiend Nederlands (sprekt) en (...) ook het Engels machtig (is)"*, waardoor hij *"wordt (...) gepercipieerd als verwesterd"*, en dat dit hem een bijkomende kwetsbaarheid geeft die in

rekening gebracht moet worden bij het beoordelen van zijn verzoek om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat hij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan niet langer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen en waarden of dat hij door de lokale bevolking of de AGE's zou worden gepercipieerd als verwesterd. Er dient op te worden gewezen dat in de *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018 inzake personen die worden gepercipieerd als verwesterd wordt gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: *"depending on the individual circumstances of the case"*), zodat een beoordeling *in concreto* noodzakelijk is. Het loutere feit dat verzoeker sinds mei 2015 Afghanistan heeft verlaten en *"in grote mate volgens de Westerse cultuur"* zou leven en dat hij Nederlands en Engels spreekt, volstaat op zich echter niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van een gepercipieerde verwestering ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5B, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uw Afghaans paspoort, de geboorteaktes van uw zoon en dochter, de vaccinatiekaarten van uw kinderen, de taskara van uw vrouw, de foto's van uw vrouw en kinderen en het boekingsdocument dat u voorlegt, bevestigen uw identiteit en terugkeer naar Afghanistan, wat niet betwist wordt. Wat betreft de medische voorschriften, de overlijdensakte van uw vrouw, het registratiecertificaat van het overlijden van uw vrouw en de huurovereenkomst van de kamer waarin u in Kaboel verbleef, dient vastgesteld dat dit deels handgeschreven documenten betreft, waardoor de authenticiteit onmogelijk nagegaan kan worden. Overigens moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft het arbeidscontract van Daikin NV dat u voorlegt, dient opgemerkt dat dit contract louter uw tewerkstelling in België staakt, wat niet ter discussie staat. Inzake de postenveloppe, dient vastgesteld dat dit louter kan staven dat u post hebt ontvangen. Bovendien doet het gegeven dat iemand met dezelfde naam als uw broer, H. (...), deze documenten heeft verstuurd vanuit Dubai, vragen rijzen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De bij het verzoekschrift gevoegde documenten kwamen hoger reeds aan bod.

De overige stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 14 augustus 2020 voegt en die hoger nog niet werden besproken kunnen evenmin een ander licht werpen op de gedane vaststellingen met betrekking tot de beschikbaarheid van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Kabul. Verzoeker legt foto's neer die moeten bewijzen dat hij wel degelijk als bewaker heeft gewerkt bij het NDS in Afghanistan (stuk 14). De Raad herhaalt dat de beoordeling van de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend omwille van zijn werkzaamheden in Afghanistan het voorwerp uitmaakt van een beslissing die als vaststaand moet worden beschouwd. Overigens toont het loutere gegeven dat verzoeker werkzaam was bij het NDS niet aan dat hij om die reden zou zijn geviseerd door de taliban. In zoverre verzoeker met stuk 15 wenst aan te tonen dat zijn jongere broer omwille van bedreigingen door de taliban naar Griekenland is gevlucht en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dient te worden opgemerkt dat dit document niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), waardoor dit dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Nog daargelaten deze vaststellingen, kan uit het enkele feit dat verzoekers broer zich in Griekenland bevindt en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niets worden afgeleid met betrekking tot de werkelijke redenen van diens vertrek uit Afghanistan. Aan de authenticiteit van de overlijdensakten met betrekking tot verzoekers dochter en schoonoom (en niet verzoekers vrouw, zoals in de aanvullende nota en

inventaris foutief wordt gesteld) hecht de Raad geen geloof, nu het voorgedrukte standaardformulieren betreft waarop met de hand gegevens zijn ingevuld en waarbij duidelijk eerder ingevulde gegevens werden weggegomd. Bovendien kan "*bomexplosie in Ghazni*" vanuit medisch oogpunt bezwaarlijk een accurate omschrijving van de doodsoorzaak worden genoemd (stuk 16). De verklaring van een generaal van het Afghaans ministerie van Defensie, die de aanslag waarvan verzoekers echtgenote, dochter en schoonoom het slachtoffer zouden zijn geweest bevestigt, werd blijkens de gevoegde vertaling opgesteld op 9 juni 2019, zijnde de dag van het incident (stuk 17). De vaststelling dat verzoeker een dermate belangrijk document pas op 14 augustus 2020 bijbrengt, zonder toe te lichten waarom hij dit niet eerder in de procedure kon doen, relativeert in sterke mate de bewijswaarde ervan. Hetzelfde geldt wat betreft de brief van het Directoraat-Generaal Nationale Veiligheid van 16 juni 2019 (stuk 19). Waar deze brief volgens verzoeker bevestigt dat de taliban van plan was om hem tijdens de begrafenisceremonie van zijn vrouw en dochter aan te vallen, merkt de Raad overigens op dat verzoekers vrouw volgens zijn verklaringen op 6 juli 2019 is gestorven, wat niet strookt met het feit dat deze inlichtingen van 16 juni 2019 blijken te dateren. Dat deze inlichtingen spreken van een geplande aanval "*tijdens de begrafenisceremonie*" en niet specifiek zijn, relativeert de bewijswaarde ervan sterk. Met betrekking tot het geheel van de door verzoeker voorgelegde Afghaanse documenten dient trouwens te worden gewezen op objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 6B, map met 'landeninformatie,' nr. 6, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). De foto die volgens verzoeker na het ongeval gepubliceerd werd op Facebook (stuk 20) bevat geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin hij werd genomen. Bovendien is de begeleidende tekst erbij niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV. De verklaring opgesteld door verzoekers collega's bij zijn werkgever in België (stuk 18), tot slot, heeft een gesolliciteerd karakter en bevat geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de redenen waarom verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2015 dan wel waarom hij er is teruggekeerd in 2019. Ook hieruit kan geenszins blijken dat er voor verzoeker thans geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is in de stad Kabul.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om uiteen te zetten waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten behouden, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN